

ת"פ 56100/10/12 - מדינת ישראל נגד ש, ק, מ, ק - זוכה, י ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56100-10-12 מדינת ישראל נ' ק ואח'

תאריך: 02/11/16

בפני: כב' השופטת הדסה נאור

בעניין:	מדינת ישראל	גבריא דניאל	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד		
	נגד		
	1. ש ק		
	ע"י ב"כ עו"ד בנצי קבלר		
	2. מ ק - זוכה		
	3. י ק		
	ע"י ב"כ עו"ד אשר פדלון		

הנאשמים

הכרעת דין לנאשמים 1 ו-3

1. סכסוך בענייני ירושה בין הנאשמים לבין אחותם מ י וגיסם ד י (להלן: "מ" ו"ד" בהתאמה וביחד "המתלוננים"), הוביל להתדיינות משפטית ביניהם, כשבמועד הרלוונטי לכתב האישום, במהלך ההמתנה לדיון בעניינם, נפל ד, בנסיבות כפי שיפורטו בהמשך, ונחבל חבלה קשה שגרמה לו לנכות.

השתלשלות האירוע, מנקודת מבטה של המאשימה, מתואר בעובדות כתב האישום שלפניי, המחזיק בשני אישומים, כדלקמן:

על פי עובדות **האישום הראשון** שבכתב האישום, בתאריך 12.7.11 בשעה 11:30 לערך, בבית המשפט לענייני משפחה, ברחוב בן גוריון ברמת גן, המתינו הנאשמים והמתלוננים עם עורכי דינם לדיון שעתידי היה להתקיים בעניינם. ב"כ המתלוננים, עו"ד רפאל ארגז (להלן: "עו"ד ארגז"), ניגש לב"כ הנאשמים, עו"ד אורי בן-עטיה (להלן: "עו"ד בן-עטיה"), שעמד בסמוך לנאשמים, והציע להם הצעת פשרה שנדחתה לאלתר ע"י הנאשמים.

בנסיבות הנ"ל החל נאשם 1 (להלן: "ש") לצעוק ולקלל את מ שעמדה במרחק של כ-15 מ' ממנו וכן לאיים עליה באמצעות הנפת יד ימין ובאומרו "אני אשורף אותה, היא לא תקבל שום דבר ואם צריך, אני אשורף את הדירה", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בהמשך הוסיף ש ואמר ישירות למ: "את רצחת את אימא שלך ואני ארצח אותך" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

באותן הנסיבות, איים נאשם 3 (להלן: "'") על מ באומרו לה שהם "יראו לה" וליווה את דבריו בתנועת יד מאיימת, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

בהמשך, ניגשו הנאשמים אל המתלוננים וד קם מהספסל והתקדם לעברם.

בנסיבות הנ"ל חברו ש ונאשם 2 (להלן: "מ") יחדיו כדי לתקוף את ד בצוותא בכך שהכו אותו באגרופים, הפילוהו לרצפה כשתוך כדי הנפילה נחבט ראשו של ד בדלפק פקיד העזר (להלן: "הדלפק"). בעוד ד שוכב על הרצפה גחן ש מעליו, הכה אותו באגרופים ופגע לו באזור האף, כשבאותה עת מ בעט בד והכה באגרופים בפניו.

תקיפתו של ד הופסקה על ידי מאבטחים במקום שהרחיקו את הנאשמים וד פונה לטיפול בבית החולים.

בזמן התקיפה ניסתה מ לעצור בעד הנאשמים אולם ללא הועיל וכשראתה את הדם הניגר מפניו של ד, איבדה את הכרתה לזמן מה.

לאחר שד נלקח לבית החולים, ניגש י אל מ, ירק עליה ואיים עליה בכך שאמר לה שהם ירצחו אותה, זאת בכוונה להפחידה או להקניטה וש ירק עליה גם כן.

כתוצאה מתקיפתו נגרמו לד כאבים בראש ובצוואר אשר הקרינו לידיים, סחרחורת ודימום מהאף, סימן כחול על הצוואר וחולשה בידיים. המתלונן עבר ניתוח קיבוע לראשו ונקבעו לו אחוזי נכות.

על פי עובדות **האישום השני** שבכתב האישום, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשנה ו-9 חודשים עובר ליום 21.7.11 איים י על מ באומרו: "יבוא יום שבעלך יהיה נכה לכל החיים. נשלח לך אנשים", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

על כל אלה הואשם **נאשם 1** בפרק הוראות החיקוק בעבירות של **איומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **תקיפה סתם** - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ו**תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר** - לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

נאשם 2 הואשם בפרק הוראות החיקוק בעבירה של **תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר** - לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין.

נאשם 3 הואשם בפרק הוראות החיקוק בעבירה של **תקיפה סתם** - לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובשתי עבירות **איומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בתשובתו לאישום הראשון, המיוחס גם לו, טען **נאשם 2** כי לא היה סכסוך ירושה בין הנאשמים לאחותם מ, אלא רק הליך משפטי בעניין הירושה.

נאשם 2 הודה בכך ששהה במקום ובזמן האירוע, אך הכחיש, מחוסר ידיעה, את הטענה שנאשמים 1 ו-3 קיללו ואיימו.

נאשם 2 הודה אמנם בטענת המאשימה לפיה הנאשמים ניגשו אל המתלוננים וד קם מהספסל והתקרב לעברם אך כפר בטענה לפיה חבר לנאשם 1 על מנת לתקוף יחדיו את ד וכי תקף בצוותא עם נאשם 1 את המתלונן,

כמתואר בעובדות כתב האישום.

לטענתו, הוא לא ראה מי תקף את מי, אולם ראה התקהלות, המולה ונפילות של המעורבים ושל המאבטחים שהגיעו למקום, אך הוא עצמו לא לקח חלק באירוע ובשלב זה עזב את בית המשפט.

בהמשך כפר נאשם 2, מחוסר ידיעה, בהשתלשלות העניינים לאחר שעזב את בית המשפט.

בתום פרשת התביעה העלה ב"כ נאשם 2 את הטענה ש"אין להשיב לאשמה".

בהחלטתי מתאריך 4.1.15 קיבלתי את הטענה וזיכיתי את נאשם 2 לאחר שקבעתי כי לא נמצא בחומר הראיות בדל ראיה נגדו.

הראיה היחידה למעורבותו הלכאורית של מ באירוע הייתה עדותו של עו"ד ארגז אשר טען תחילה כי ראה את מ בזווית העין מכה את ד, אך בהמשך, בתשובה לשאלה בחקירה נגדית, כבר לא היה כל כך בטוח וחד משמעי בגרסתו והביע התלבטות באשר לאפשרות שהיה זה מ שתקף את ד יחד עם ש כאשר לא שלל את האפשרות שהתבלבל בזיהוי. על פי הסברו, במועד האירוע פגש את מ לראשונה ואפשר שטעה בהצביעו עליו כעל מי שהיה מעורב בתקיפתו של ד.

3. בישיבה שהתקיימה בתאריך 19.2.14 השיבו ש וי לכתב האישום.

בתשובתם אישרו הנאשמים, ש וי, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום עתיד היה להתקיים דיון בבית המשפט לענייני משפחה ברמת גן בעניין צו פירוק של דירת ההורים, אך הכחישו את המיוחס להם בעובדות כתב האישום.

ש הכחיש את הטענה שקילל ו/או איים על מ, לפני ו/או אחרי האירוע ופניו ד לבית החולים.

לטענתו, לא ניגש לד, לא תקף אותו ולא נגרמו לד חבלות. לחילופין אם נגרמו לד חבלות הרי שהן אינן קשורות לאירוע ולהיפך, ד ניגש אליו, תקף אותו וגרם לו לחבלות ולקרע בחולצתו.

בנוסף הכחיש שמ ניסתה לעצור מבעדו מלתקוף את ד וכי איבדה את הכרתה וטען כי אינו יודע מי הפריד בינו לבין ד.

י הכחיש כי איים על מ וכי ניגש לעבר מקום מושבם של המתלוננים. עוד הוסיף י וטען כי בשלב בו הייתה מהומה, המאבטחים לא יצרו עמו שום קשר והמתלוננת לא פנתה אליו ולא ניסתה לעצור בעדו.

לטענתו, בהמשך האירוע לא שב ואיים על מ ואף לא ירק עליה, לטענתו הוא השמיע רק קול של יריקה ואמר לה "טפו עלייך".

את האישום השני הציע בא כוחו של י למחוק מאחר שמדובר בהאשמה כוללתית ובתאריך שאינו ידוע.

4. לש מיוחסת, בין היתר, **עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית** על תקיפתו של ד וגרימת החבלות, הכול כמתואר בעובדות האישום הראשון.

בתשובתו לאישום, כפר הנאשם, כאמור לעיל, בטענה שתקף את ד וכי נגרמו לאחרון חבלות כתוצאה מהאירוע, לחילופין, לא שלל את האפשרות שנגרמו לד חבלות, אך אלה, לטענתו, אינן קשורות לאירוע.

בסכומיו צמצם ב"כ הנאשם את המחלוקת, כשאשר ש"המתלונן נפל, נפגע וקיבל מכה חזקה בראש".

המחלוקת, הנוגעת לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, המיוחסת, כאמור, לש בלבד, סבה, אפוא, סביב שתי עובדות:

האחת - סיבת נפילתו של ד. האם כתוצאה מתקיפתו על ידי ש, כטענת המאשימה או כטענת ההגנה, נפל תוך כדי ניסיונו לתקוף או במהלך ניסיון הפרדת הכוחות ביניהם;

השנייה - מידת הנזק שנגרם לד כתוצאה מהנפילה.

5. **על נסיבות נפילתו של ד** העידו מטעם המאשימה המתלוננים, ד ומ, ובא כוחם, בהליכים שהתנהלו בבית המשפט לענייני משפחה, עו"ד רפאל ארגז, אשר נכח במקום האירוע והיה עד להתרחשותו וכן פקד מרק צפניה, קצין יחידת סיור (להלן: "**קצין הסיור**"), שהגיע למקום האירוע, לאחר סיומו, רשם דו"ח פעולה, בו פירט את גרסאות המתלוננים ובא כוחם מצד אחד ואת גרסת הנאשם ש, מצד שני ועיכב את ש בחשד לביצוע עבירת תקיפה.

מטעם ההגנה העידו על נסיבות נפילתו של ד, הנאשם, ש - שמסר את גרסתו בשלוש הזדמנויות: הראשונה, כאמור, לקצין הסיור, השנייה לחוקר המשטרה והשלישית בעדותו בבית המשפט - י ובא כוחם, בהליכים שהתנהלו בבית המשפט לענייני משפחה, עו"ד אורי בן עטיה, שנכח במקום האירוע ובת זוגו של מ, נ ל

כמו כן הוגשה אמרתו של הנאשם מ ונשמעה עדותו בבית המשפט.

6. ראיות המאשימה:

א. בעדותו בבית המשפט סיפר **ד** כי ביום האירוע הוא היה במסדרון בית המשפט יחד עם מ, ש, אחיה של מ, ועו"ד ארגז.

עו"ד ארגז ניגש לשוחח עם ב"כ הנאשמים ולאחר מספר דקות החלו ש וי להתקדם לעברם, כשהם צועקים וי מנופף בידיו וקורא לעבר מ "אני ארצח אותך".

מאחר שחשש שמי מהם יעשה משהו למ קם והחל להתקדם לכיוונם בניסיון להרגיע את הרוחות.

לאחר שהתקדם כשלושה צעדים דחף אותו ש לאחור וכתוצאה מכך נפל עם ראשו על הדלפק ו"נשמעה בומבה רצינית".

בשלב זה מישהו, שבאותו רגע לא ידע את זהותו, נשכב עליו, לפת אותו והחל להכותו באגרופים. בדיעבד, ורק לאחר שהקימו את ש מעליו גילה שזה היה ש.

בזמן שש הכה בו עם אגרופיו, מישהו אחר בעט בצלעותיו.

לאחר שהרימו את ש מעליו הוא ראה מצדו השמאלי את י לכן הוא מניח שי היה זה שבעט בו.

קצין הסיור, שהיה הראשון לשמוע את גרסתו של ד, רשם בדו"ח הפעולה שערך שעל ידיו של ד היה דם. לשאלתו מאיפה הדם השיב לו ד כי זה מהאף.

ב. על פי גרסתה של **מ**, כפי שנמסרה בעדותה בבית המשפט, לא ראתה את ד נופל ולא יכלה להעיד על נסיבות נפילתו, אף שבגרסתה הראשונה, כפי שנמסרה על ידה **לקצין הסיור** ונרשמה על ידו בדו"ח הפעולה שערך, סיפרה כי ש דחף את ד שנפל כתוצאה מהדחיפה.

על פי עדותה בבית המשפט, לאחר שי החל לקלל ולאיים, קם ד והתקדם לכיוון הנאשמים. שניות ספורות לאחר מכן שמעה "בום" וראתה את ד שוכב על הרצפה ללא הכרה, מדמם מהאף ומעליו רוכן ש ומכה בו באגרופיו. מ, לדבריה, התחננה בפני ש שיניח לו.

בשלב זה היא כנראה התעלפה, כך נאמר לה ע"י אנשים שנכחו במקום.

מאחר שבמהלך חקירתה בבית המשפט לא עומתה עם גרסתה הראשונה, לא על ידי המאשימה ולא על ידי ההגנה, קיים ספק האם הגרסה שמסרה לקצין הסיור הייתה מידיעתה האישית או מעדות שמועה והספק לעניין זה פועל לטובת הנאשם ומשכך אאמץ את גרסתה כפי שנמסרה על ידה בבית המשפט.

ג. **עו"ד ארגו** תיאר בעדותו את נסיבות נפילתו ותקיפתו של ד, כפי שאלה נגלו לעיניו.

על פי גרסתו, בתגובה מיידית להצעת פשרה שהציג, מטעם המתלוננים, בפני הנאשמים ובא כוחם, עו"ד בן עטיה, לסיום המחלוקת בין המתלוננים לנאשמים, אמר י "בחיים לא".

בד בבד החל ש לקלל את מ ולאיים עליה, כשקרא "אשרוף אותה, היא לא תקבל כלום, ואם צריך

אשרוף גם את הדירה", עשה תנועה מאיימת עם יד ימין מורמת והחל לצעוד לעבר המתלוננים.

לדבריו, היה לו ברור שהולכת להיות אלימות קשה "הוא (ש - ה.נ.) הלך עם מבט של מי שרוצה לתקוף ולא מבט של מי שרוצה לשוחח [...] הוא ניגש אליהם בנחישות".

ניסיונו לבלום את ש לא צלח וש עקף אותו, המשיך לקלל ולאיים וצעק למ "את רצחת את אמא שלי. אני ארצח אותך", בשלב הזה גם י ומ הצטרפו אל ש.

ד קם ממקומו והחל ללכת לכיוון הנאשמים "הוא (ד - ה.נ.) צעד כמה צעדים [...] זה היה נראה כאילו הוא קם להגן על אשתו שמאיימים עליה ובאים לקראתה בתנועות מאיימות כך זה היה נראה".

ד וש נפגשו בסמוך לדלפק, שהמרחק ממקום עמידת הנאשמים אליו היה בערך כפול מהמרחק ממקום מושבם של המתלוננים לדלפק.

בשלב זה, ש ומ, שהצטרף אליו, תקפו את ד באגרופים, הפילו אותו על דלפק פקיד העזר וראשו נחבט בדלפק. ש ומ לא הירפו והמשיכו להכות את ד באגרופים בפניו, גם בשעה שאנשים ניגשו וניסו להפריד בין הצדדים.

בחקירתו הנגדית, בתשובה לשאלות ב"כ נאשם 2, ציין, כאמור, עו"ד ארגז כי ייתכן ש לא היה מעורב ויש אפשרות שהתבלבל בזיהוי, מאחר שהייתה זו הפעם הראשונה בה פגש אותו. יחד עם זאת, היה בטוח בזיהוי של ש והדגיש כי את ש הוא ראה בוודאות.

עוד הוסיף וסיפר כי שמע את מ מבקשת מ לעזוב את ד ואומרת לו "תעזוב אותו, אתה תהרוג אותו".

7. ראיות ההגנה:

א. ש (נאשם 1) מסר את גרסתו לראשונה לקצין הסיור, שכך העלה את הדברים בדו"ח הפעולה שרשם: "ד עשה לו אצבע משולשת ואז ד רץ לעברו והוא דחף אותו וד נפל עליו על הרצפה ובחור בא להפריד ודחף את ד לעבר הכיסאות". עוד הוסיף ורשם קצין הסיור "כי החולצה של ש קרועה בצווארון".

בדו"ח העיכוב נרשמה כך תגובתו של ש לחשד לתקיפה: "הוא תקף אותי קודם". אין הכחשה של החשד שתקף אלא ניסיון להתמודד עמו בסוג של טענה מעולם הדימויים של הילדים "הוא התחיל".

באמרתו במשטרה, מיום האירוע, הכחיש שתקף את ד וסיפר כי לאחר ששמע את הצעת הפשרה שהעביר להם עו"ד ארגז, הרים את קולו וירק על הרצפה.

ד רץ לכיוונו תפס אותו בחולצה, סובב אותו והפילו על הרצפה. הגיע בחור, שאינו מכיר, דחף את ד מעליו וכתוצאה מכך נפל ד על הרצפה.

באמרתו שנמסרה, כאמור, ביום האירוע לא טען שנחבל ברגלו או שנפגע בכלל כתוצאה מנפילתו, אלא להיפך טען שהוא סובל ברגליו "אני בקושי עומד על הרגליים", במטרה לשכנע מדוע הטענה שדחף את ד אינה אפשרית.

בעדותו בבית המשפט סיפר ש כי במועד האירוע, **בעת שעמד ליד הדלפק** ולאחר ששמע את הצעת עו"ד ארגז, הסתכל לכיוונו של ד, מ ו ש וירק לעברם.

ד רץ לקראתו ומ התנפלה על ד על מנת למנוע ממנו לעשות מעשה, אך ד תפס אותו מהחולצה, קרע אותה, משך אותו למטה, הפיל אותו ארצה ונפל עליו, במטרה להכותו, ומאותו רגע, כלשונו של ש: **"יותר אני לא יודע כלום"**. לאחר מכן, לדבריו, הגיעה מאבטחת שלקחה אותו למשרד ונתנה לו מים.

לשאלה איפה היו מ ו י באותו זמן השיב **"אני לא יודע כלום. אין לי מושג"** כשלדבריו כל האירוע התרחש במשך שניות ספורות.

לראשונה, בעדותו בבית המשפט, סיפר כי כתוצאה מנפילתו קיבל מכה ברגל שמאל, הברך נשברה והרגל התנפחה ואף הוסיף כי הוא אמור לעבור ניתוח ברגל.

בעדותו קבל על התייחסות המשטרה לטענתו על כך כי נחבל ברגלו והוא מתקשה בהליכה.

הוגשו מסמכים רפואיים מיום האירוע, לפיהם בבדיקה במיון בית החולים וולפסון נמצאה נפיחות בברכו השמאלית, לאחר שטען שהותקף ונפל על ברך ש, אך לא הודגם בצילום שבר ברגל.

כמו כן הוגש מכתב הפניה למוקד חירום מרופא המשפחה, לפיו התלונן בפניו כי במהלך קטטה נפגע בברך ש וגב תחתון וסובל מכאבים חריפים בגב ובברך ש עם הגבלת תנועה קשה בברך שמאל.

בחקירתו הנגדית עימת אותו ב"כ המאשימה עם גרסתו, מחד גיסא, לפיה **לא תקף כלל** את ד ועם תגובתו, מאידך גיסא, כפי שנרשמה בדו"ח העיכוב לחשד שתקף את ד, ממנה משתמע שעל פי גרסתו **תקף את ד**, אך זאת לאחר שהותקף תחילה על ידי ד.

בתשובתו לא התמודד ש עם הסתירה בין הדברים כשהשיב "אין לי מה להסביר. מה אני צריך להגיד?".

כשב"כ המאשימה חזר על התמיהה הוסיף לתשובתו המתחמקת את הטענה כי לא יכול היה לתקוף בגלל מצבו הרפואי באותה עת.

כשהתבקש להתייחס לגרסאות השונות שמסר, בשלבים השונים של החקירה, לגבי אופן תקיפתו - בדו"ח הפעולה נרשם ע"י קצין הסיוור, שסיפר שנדחף על ידי ד כשהוודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט אמר שד משך אותו או סובב אותו - השיב שד לא דחף אותו ואינו יודע מי ולמה רשם כך את הדברים מפיו וחזר על גרסתו כי לאחר שד זרק אותו לרצפה לא ראה כלום.

כך הכחיש גם שאמר לקצין הסיוור שד עשה לעברו אצבע משולשת.

בהתייחסו לעובדה שבדו"ח קצין הסיוור נרשם, מפיו, שלמקום הגיע בחור שהפריד בינו לבין ד ודחף את האחרון לעבר הכיסאות טען שאינו יודע מי הרים את ד והאם היה זה בחור או בחורה, מאחר שהיה מוטל על

הרצפה "מטושטש לגמרי".

עם זאת אישר את אמיתות הכתוב בדו"ח לגבי הרישום שחולצתו הייתה קרועה.

למרבה ההפתעה בחקירתו הנגדית חזר בו הנאשם גם מגרסתו לפיה ירק במהלך האירוע - גרסה אותה העלה לראשונה באמרתו במשטרה ושב והעלה במהלך עדותו הראשית - וטען "לא ירקתי. רק הוצאתי אוויר 'טפו'".

אלה אך מקצת הסתירות שנמצאו בין גרסאותיו ולא מצאתי לנכון להמשיך ולפרטן, שכן די בהן כדי להגיע למסקנות בעניין מהימנותו.

ב. **מי** (נאשם 3) ניגבו שתי הודעות במשטרה.

הראשונה מיום האירוע עת נחקר כעד לאירוע בלבד. בהודעתו תיאר כך את שארע "פתאום גיסי ד התחיל לרוץ לכיוון שלנו ואז גם ש קם, התחיל ללכת לכיוון שלו. הם נתקלו אחד בשני ואז ד נפל וראשו נפגע בקיר". בעדותו טען ש לא תקף את ד וכי מהמכה שקיבל ד מהקיר ירד לו דם מהאף.

יותר ממה שחשוב ה"יש" שבאמרה חשוב ה"אין". אף שאין מחלוקת שי וש היו בעימות משפטי חריף מול מ וד ועשו יד אחת נגדם, אין תיאור של נפילה של ש, כתיאורו של ש, או תיאור על פגיעה כלשהי שנפגע שמ, בהבדל מהתיאור שנתן על נפילתו של ד והעובדה שנגרמה לו חבלה באפו.

בהודעה מאוחרת יותר, שנגבתה מי כשנה לאחר האירוע, בתאריך 8.8.12, שם כבר נחקר תחת אזהרה על חלקו באירוע, שינה י את גרסתו וסיפר כי ד תקף את ש והפילו וכדבריו "הוא (ד - ה.ג.) הפיל את אחי (ש - ה.ג.) ובנפילה הוא סחב את ד".

בעדותו הראשית בבית המשפט מסר גרסה שלישית לנסיבות נפילתו של ד והפעם האחראים לנפילתו היו המאבטחים במקום, וכך תיאר הפעם את האירוע: "בשנייה ראיתי את גיסי (ד - ה.ג.) שהגיע אלינו, תפס את ש בגרון ונעלם [...] ש שכב על הרצפה. 3 אנשי ביטחון עמדו מאחורי ד ותפסו לו את הידיים כי הוא רצה להרוג את אחי. זה לפני שהוא נפל. הוא נפל כמו אבן. חשבתי שהוא לא יקום מהנפילה הזאת, שמענו בום גדול כשהוא נפל. ש שכב על הרצפה. באו להרים אותו. ד היה מחוסר הכרה. [...] הוא (ד - ה.ג.) **עמד עם הידיים מאחור ונפל קדימה** [...] אנשי הביטחון תפסו לו את הידיים מאחור, אז הוא נפל לפני. הוא קיבל פיצוץ ולא מכה".

ג. **מ** (נאשם 2) הובא כעד מטעם המאשימה, לאור הגרסה שמסר בחקירתו במשטרה, כפי שתפורט להלן, אך חזר בו ממנה במהלך עדותו בבית המשפט.

למעשה מסר מ גרסה אחת במשטרה וגרסה נוספת ושונה בעדותו בבית המשפט, כעד במשפטם של אחיו ש וי, לאחר שזוכה.

מ, שבסכסוך בין האחים עמד בצדם של ש וי נגד האחות מ, ניסה ככל שביכולתו לסייע לאחיו ולא לסבכם באירוע בכלל ובפגיעה בד על ידי ש בפרט.

בגרסה שמסר במשטרה בתאריך 20.9.11, כחודשיים לאחר האירוע, סיפר שד רצה להרביץ לש, ש נפל על הרצפה וד עלה לשם על הברך **ונפל לאחור**. בסיפור עד כאן חסר חלק כשמ לא מספר למעשה איך ש

נפל.

רק בסוף הודעתו ולאחר שנטען בפניו שד התלונן שגם הוא השתתף בתקיפתו, סיפר מה קרה, לדבריו, בקטע החסר בגרסתו הראשונית. על פי גרסתו "ש וד התגודדו ביניהם אחד הרביץ לשני ואז ש נפל על הרצפה וד עלה לו על הרגל ונפל אחורה" והוסיף ותיאר כי שמ תקף את ד בפנים.

בעדותו בבית המשפט התכחש מ לגרסה שנרשמה מפיו בהודעתו במשטרה ולפיה ש תקף את ד בפנים וטען "לא ראיתי שהיו בוקסים ואני לא מבין למה רשמו את זה".

את האירוע עצמו תיאר בקווים כלליים כפי שתיארם בהודעתו במשטרה אך הוסיף כי ד ניסה לקחת כיסא, אך לא הצליח בכך מאחר שהכיסאות היו מחוברים לרצפה. ש התרגז על ניסיונו של ד לאיים עליו באמצעות הרמת הכיסא והשניים התקרבו זה אל זה. תוך שניות ש היה על הרצפה **וד עלה לו על הרגל ומעד אחורה.**

יחד עם זאת בניגוד לגרסת ש, לפיה השיחה עם עו"ד ארגז התנהלה בעת שעמד ליד הדלפק ושם גם הותקף על ידי ד ונפל, העיד מ שהמתלוננים ישבו ליד הדלפק ואילו הוא יחד עם שני אחיו ישבו על הספסלים בכניסה לבית המשפט רחוק מהמתלוננים כשהחל האירוע, לדבריו בניסיון להרמת הכיסא על ידי ד, וכי הוא ראה את האירוע ממרחק של כ-3 מ'.

גם כאן, כמו בהודעתו במשטרה לא מתאר מ את נסיבות נפילתו של ש ומאידך מפרט את נסיבות נפילתו של ד, על פי גרסתו, ומציין "לא ראיתי כלום. אלא ש נפל. לא עברו כמה שניות. ד הלך אחורה דרך על הרגל, נפל אחורה וקיבל מכה בראש".

בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ המאשימה, לאחר שהוכרז כעד עוין, אישר את כל המשפט שנרשם מפיו בהקשר זה באמרתו במשטרה, למעט את העובדה ש תקף את ד בפנים.

בחקירתו הנגדית השיב לשאלות בא כוחו של ש "בהתמסרות" מלאה ואישר את כל מה שנשאל ויכול היה לסייע בידי שם, כמו גם את הגרסה לפיה מ ניסתה "לשחדו", באמצעות הבטחה לזוגתו להוציא מהתיק אם יעיד לטובת עניינם. עם כי ברור מעדותו שלא היה נוכח בשיחה בין השניים ועדותו נמסרה מפי השמועה.

ד. ההגנה העלתה לעדות גם את בת זוגו של מ, נ ל, שהעידה על המפגש במשרדו של שעו"ד ארגז, שם, לטענתה, לבקשת מ לשוחח עמה לבד בצד, דיברה אתה בארבע עיניים, כשאישה חוץ ממנה לא שמע את דבריה של מ. שם, לטענתה, ביקשה ממנה מ לשאול את מ אם הוא יכול לתת עדות במשטרה שהוא ראה את ש תוקף את ד וכי אם ייתן עדות כזו היא תדאג להוציא אותו מהתיק.

אף שלגרסתה הבטיחה לשאול את מ, טענה שהבהירה למ שם לא יכול לשנות את העדות שמסר.

כשנשאלה בחקירה נגדית על מהות הקשר בינם לבין המתלוננים, העידה תחילה שמאז המקרה הם לא נמצאים בקשר כלל - בניגוד לעדותו של מ שהעיד דווקא שיחסייהם נכון ליום מתן העדות הם בסדר "תמיד אני בקשר איתם".

בהמשך תיארה קשר חם ואוהב בינה לבין מ, כשעדותה ידעה תנודות חזקות בעניין הקשר שביניהן כשמצד אחד טענה שבגלל התקרית הקשר נותק ומצד שני הבהירה "אנחנו היום גם ביחסים טובים, אבל אנחנו לא

מתראים, כשבהמשך הוסיפה "אנחנו לא בקשר כמו שקודם היינו, לפני הסכסוך, אבל יוצא לנו להיפגש באירועים ואני אומרת שלום".

לשאלת ב"כ המאשימה האם מאחורי ניתוק הקשר עומד כעסה על מ הזדרזה לתקן את הרושם וטענה "אני לא כועסת עליה. באירועים אני מחבקת אותה, מנשקת אותה, אומרת לה שלום [...]".

מ, בחקירתה הנגדית, לא הכחישה קיומו של המפגש במשרדו של ארגז, אך לדבריה ביקשה רק שמיספר את האמת על מה שהתרחש.

ה. עו"ד בן עטיה, אשר ייצג את הנאשמים בהליכים שהתנהלו בפני בית המשפט לענייני משפחה, בתביעה שהוגשה נגדם על ידי אחותם מ מסר לראשונה את גרסתו במשטרה רק בתאריך 2.4.12 בחלוף כ-7 חודשים מיום האירוע.

עו"ד בן עטיה הוזמן כעד מטעם ההגנה והודעתו במשטרה הוגשה כראייה במסגרת חקירתו הראשית.

אין באמור בהודעתו או בדברים עליהם העיד בבית המשפט כדי לתמוך בגרסתו של ש, או של מי מעדי ההגנה האחרים, לגבי נסיבות נפילתו של ד ותקיפתו, משום שלדבריו לא יכול היה לראות ממקום עמידתו את מה שארע. מהמעט שראה לטענתו יש דווקא כדי להחליש את גרסת ההגנה.

דומה כי הוזמן לעדות בעיקר כדי לפגוע באמינות גרסתו של עו"ד ארגז, אשר העיד שראה את התרחשות הדברים, כשלדעת עו"ד בן עטיה, גם עו"ד ארגז לא יכול היה לראות, כי הם היו מרוחקים, שניהם באותו גובה ואנשים גבוהים מהם היו במקום ויתרה מכך הוא עמד ופניו לכיוון מקום האירוע ואילו עו"ד ארגז עמד בגבו לזירת ההתרחשות.

עו"ד ארגז עומת, בחקירה נגדית שערך לו בא כוחו של שמ, עם גרסתו של בן עטיה וטען כי היה זה הוא שעמד ופניו לכיוון הדלפק ועו"ד בן עטיה עם הגב לכיוון זה ובכל מקרה כשהחל ש ללכת לכיוון מקום ישיבתם של מ וד, לאור דברי האיום והקללות שהשמיע ש בעת שהתקדם לכיוונם, הליכתו הנחושה, מבטו וידו המורמת, היה ברור לו שהולכת להיות אלימות קשה ולכן ניסה לבלום אותו, אך ש עקף אותו והמשיך להתקדם, כשבעת האירוע שארע ליד הדלפק, הוא עצמו עמד מימין לדלפק "כמה עשרות סנטימטרים מהם".

ראוי לציין כי בהודעתו במשטרה סייג עו"ד בן עטיה את אבחנתו לפיה עו"ד ארגז לא יכול היה לראות את האירוע וציין כי "אם ארגז מתעקש שהוא כן ראה פיזית אני לא יודע איך להגיב על זה", זאת אף שמספר שורות קודם לכן ציין כי בעודם מדברים התלהטו הרוחות בין שני הצדדים הניצים ו"**יתכן ברגע זה ארגז הסתובב וראה. אני לא יודע**".

על מה שלטענתו ראה סיפר בהודעתו במשטרה וחזר על כך בעדותו בבית המשפט, בשינויים עליהם אעמוד להלן.

לדבריו, כפי שנרשמו בהודעתו במשטרה שהוגשה, כאמור, כראיה על ידי ההגנה, כשהתלהטו הרוחות ראה את ש וד מתקדמים אחד לעבר השני כשמ קוראת "בוא, די" כנראה לבעלה אותו ניסתה להרגיע, ראה ליד הדלפק את מ מנסה לאחוז בידו של בעלה "היא עפה ונחבטה בדלפק". בשלב זה, על פי גרסתו, ראה "את הקטטה בהשתוללותה", אף כי לא יכול היה לראות ולא ראה מי תקף את מי, נוצרה התקהלות גדולה

ומשמר בתי המשפט הגיע, הפריד בין המתקוטטים והוא עצמו נסוג אחורנית, חזר לאחור והתיישב על הספסל.

לטענתו, רק מאוחר יותר שמע על כך שבעלה של מ נפל על הראש ונחבט בדלפק וברצפה ולא ראה, ממקום מושבו המרוחק על הספסל, שש הכה את ד במכות אגרופ או בבעיטות, אך הדגיש שבכל זמן האירוע י היה לידו.

בעדותו בבית המשפט חזר על עיקרי גרסתו כפי שנמסרה בהודעתו במשטרה, ועמד על כך שעל פי התרשמותו עו"ד ארגז לא יכול היה לראות כשלשאלת בא כוחו של ש הוסיף כי כבר ביום האירוע התעמת עם עו"ד ארגז על השאלה האם יכול היה עו"ד ארגז לראות את האירוע אם לאו, וציין כי עו"ד ארגז התעקש על כך שראה.

בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה חזר ואישר את האפשרות שאולי עו"ד ארגז הסתובב וראה ולא יכול היה לשלול אפשרות זו "אני עדיין אומר שאולי הוא הסתובב וראה".

על אף שחזר פעם אחר פעם על טענתו לפיה לא ראה את האירוע בהתרחשותו, סיווג את האירוע כקטטה כשהוסיף "הנסיבות הן שהיו מכות. מי תקף את מי לא ראיתי" ואף הוסיף "הייתה מהומה והיה איזשהו חיבוק [...] כנראה היה ש עם ד" ומכאן לטענתו הסיק שמדובר היה בקטטה.

בהמשך הסתבך מעט עם גרסתו כשטען שהיה מגע בין השניים וזאת הוא יודע, לטענתו, מזה ששמע חבטה מהדלפק.

גרסה זו מעט בעייתית, בהתחשב בכך שגם בהודעתו במשטרה וגם בעדותו הראשית העיד שמי שראשו נחבט בדלפק הייתה מ, מבלי שהזכיר כלל שד או ש נפלו על הרצפה.

בהמשך חקירתו הנגדית אישר שראה את מ על הרצפה ו" על הרצפה, אך את ש לא זכר שראה על הרצפה.

על נסיבות נפילתו של ד לא ידע לספר אם כי, על פי גרסתו המאוחרת בחקירה הנגדית, ראה את ד נופל בעת שמ החזיקה אותו.

באשר למעורבותו של י באירוע, היה עו"ד בן עטיה הרבה יותר החלטי וטען, כי הוא לא תקף ולא נגע באיש, וכי במשך כל האירוע הוא עמד לידו, דיבר וקילל.

בחקירתו במשטרה אף טען כי י ניסה לעצור את ש, אמירה עליה לא חזר בעדותו בפני.

8. להוכחת מידת הנזק שנגרם לד כתוצאה מהנפילה, כפי שצויין בעובדות האישום הראשון הגישה המאשימה לוח צילומים המלמדים על היווצרות שטפי דם בצד שמאל של צווארו וכן מסמכים רפואיים, המעידים על מידת הנזק, החל מיום האירוע, עובר דרך ההליך הניתוחי שעבר בעקבות האירוע, וכלה בקביעת אחוזי נכות רפואית משוקללת ודרגת אי כושר בשיעור של 100% כל אחת, החל מיום האירוע וכן הביאה לעדות את הנירוכירורג דר' חשון קנולר, מנהל היחידה של ניתוחי עמוד שדרה בתל-השומר אשר ניתח את ד והעיד על הקשר הסיבתי בין האירוע לנזק שנגרם לו בעמוד שדרה צווארי.

9. התרשמות ומהימנות:

10. לכאורה עומדות לפני שתי גרסאות שונות לאופן קרות אירוע התקיפה. מצד אחד גרסת עדי המאשימה ומהצד השני גרסאות עדי ההגנה ובהם מ, שאמנם הזמן כעד תביעה, אך שינה גרסתו, הוכרז כעד עוין והודעתו במשטרה הוגשה כראייה ועו"ד בן עטיה, שלגבי מהימנות גרסתו אתיחס בהמשך, שבסופו של יום יותר משתרם להגנת הנאשמים חיזק את גרסת התביעה.

העדות המרכזית בתיק הינה עדותו של עו"ד ארגז, שהיה עד לאירוע מתחילתו ועד סופו.

התרשמותו של עו"ד בן עטיה לפיה עו"ד ארגז לא יכול היה לראות את שהתרחש חסרת כל משקל ראייתי ובהיותו עד לפרובלמטיקה שבגרסה זו אף הוא נאלץ לאשר כי אפשר שעו"ד ארגז הסתובב כשהחלה המהומה וראה את שקרה, במיוחד אם עו"ד ארגז עומד על כך שראה.

עדויות של עו"ד ארגז הייתה מובנית, רצופה, עקבית, קוהרנטית, הגיונית, הולמת ומתיישבת עם הרקע להתפרצות האלימה, כש וי דחו בתוקף ובתחילה באלימות מילולית, קללות ואיומים, את הצעת הפרשה שהניח בפניהם מטעם לקוחתו - מ

איני מתעלמת מהעדר ההחלטיות בגרסתו לגבי מעורבותו של מ בתקיפתו של ש - התחבטות שהביאה לזיכויו של מ - כשהעיד שאינו יכול להעיד בביטחון שאכן מ היה מעורב מאחר שזו הייתה הפעם הראשונה שראה אותו בבית המשפט, עובדה שאושרה גם על ידי מ שסיפר שאכן ביום זה הגיע לראשונה לדיון בבית המשפט.

נוכח שינוי גרסתו זו - מוודאות להתלבטות - של העד ועל אף התרשמותי הכללית ממהימנות עדותו של עו"ד ארגז, אקבע ממצאים על פיה רק ככל שעדותו נתמכת בעדויות נוספות.

כאן המקום לציין כי בהיות באי כוח הנאשמים ערים לחשיבות עדותו של עו"ד ארגז ביקשו לקבוע כי העובדה שהגיע למשטרה יחד עם ד ומ, למסירת עדותו מעוררת את החשש של תיאום גרסאות בין השלושה.

כפי שפירטתי לעיל את גרסת כל אחד מהשלושה ניתן לראות שאין כל תיאום ביניהם וכל אחד מהם תיאר את מה שראה באופן אישי באירוע מנקודת מבטו.

עדויות של עו"ד ארגז מתחזקות ונתמכות בעדותו של ד לפיה ש גרם באלימות פיזית לנפילתו, כשעל פי עדותה של מ כלל לא הייתה עדה לרגע נפילתו של ד.

בכל הנוגע לתקיפתו של ד במכות אגרופ לאחר שכבר נפל וראשו נחבט בדלפק העיד ד שלא ראה מי תקף אותו, אלא רק לאחר שהקימו את תוקפו מעליו ראה שמדובר בש.

מ, כמו עו"ד ארגז הצביעה על ש כעל מי שרכן מעל ד והכה בו במכות אגרופ בעוד היא מתחננת אליו שיפסיק.

אל אלה מצטרפת הודעתו של מ במשטרה, שהתקבלה מכוח הוראת סעיף 10א לחסד"פ, שככל שניסה להרחיק את אחיו ממעורבות בתקיפתו של ד סיפר כי **"רק שמ נתן לו בפנים"**.

לאור התרשמותי מעדותו של מ, עליה אעמוד להלן, מצאתי להעדיף את אמרתו במשטרה, ככל שהיא נוגעת לתקיפתו של ד על ידי ש, ובכל אלה יש גם כדי לחזק את גרסתו של עו"ד ארגז, הן ככל שהיא נוגעת לעובדה שראה את שארע והן לגבי תמונת האירוע כפי שהוצגה על ידו.

עדותם של מ וד הייתה מהימנה עליו דווקא משום שהקפידו לספר כל אחד מהם על מה שראו וחוו בעיניהם ולא הרחיבו מעבר לכך, כשד אף עשה אבחנה בין רגע הפלתו שאז ראה ש גרם לכך במעשיו לבין תקיפתו בעת שהיה מוטל על הרצפה שאז הקפיד לציין, שנוכח מצבו לא ראה מי תקף אותו, והוא רק מעריך או מניח ש וי תקפו אותו.

עו"ד ארגז לא העיד שראה את י תוקף את ד, גם מ לא סיפרה על כך ועדותו של ד לפיה הוא מניח שהיה זה י שבעט בו בעת שש תקף אותו בפנים, מבוססת, על פי תיאורו של ד, רק על נוכחותו של י במקום.

משכך כבר בשלב זה יהיה זה נכון לקבוע שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את מעורבותו של י בתקיפתו של ד בשלב כלשהו של האירוע.

11. מנגד עדויות ההגנה ובהם עדויות שלושת האחים, ש, מ וי היו בלתי מהימנות, כשכל אחד מהם סתר הן את גרסתו הוא, כפי שמסר בהזדמנויות קודמות או תוך כדי עדותו, והן את גרסת אחיו, באופן שלא ניתן לבסס על אף אחת מהן, וודאי לא בהצטברותן, ממצאים ברורים וחד משמעיים של האירוע.

גרסאותיהם פורטו בהרחבה לעיל וניתן בקלות לעמוד על הבלבול, חוסר הבהירות או כל רצף הגיוני, העדר עקביות, קוהרנטיות וסבירות, שרק מי שאינו דובר אמת יכול להסתבך ברשת עבותה כזו של סתירות.

כך למשל מ, אשר מסר את גרסתו במשטרה רק בתאריך 20.9.11. לאחר שסיפר במשטרה, כאמור, שראה את ש תוקף את ד בפניו, חזר בו מגרסתו זו בעדותו בבית המשפט, ללא מתן הסבר מניח את הדעת מדוע יוסיף החוקר משפט זה אם לא נאמר על ידו ומבלי שהחוקר נחקר על כך.

על פי גרסתו בבית המשפט, ראייתו את האירוע הייתה מאד סלקטיבית והיא הצטמצמה רק לנפילתו של ש על הרצפה ומעידתו של ד על ש לאחר שדרך על ברכו. מעבר לכך, לטענתו, לא ראה ולא יכול היה לראות כלום ולכן גם לא ראה ש תוקף את ד בפניו. על פי היגיון זה גם לא יכול היה לספר על כך במשטרה.

אם עדותו הייתה מתמקדת בכך שלא ראה ניחא, אך הוא הוסיף בתשובה לשאלה בחקירה חוזרת "אף אחד לא תקף אותו".

אם לא ראה מהיכן הנחרצות שלא היה!?

! כפי שראינו, כמספר ההזדמנויות שניתנו לו לספר על האירוע כך מספר הגרסאות, מה ששומט כל אפשרות לתת אמון בגרסתו.

ש אף הוא, כפי שפורט לעיל, מסר מספר גרסאות. הסתירות ביניהן לגבי אופן נפילתו של ד, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, בין היתר העלאת הטענה שד הופל על ידי אנשי האבטחה, או בגרסה אחרת שד נפל תוך כדי משיכתו של ש, אינן מקנות בסיס לקבוע כי מי מהן אמינה.

יתרה מכך, בעדותו בבית המשפט חזר פעם אחר פעם על כך שלאחר "שהופל" על ידי ד לרצפה לא ראה יותר כלום.

טענה תמוהה בהתחשב בכך שלא נטען על ידו לא בבית המשפט אף לא בפני הרופאים שטיפלו בו בקופת חולים, במוקד הרפואי או בחדר המיון כי נחבל או נפגע בראשו וסותרת לכאורה את גרסתו בפני קצין הסיור ובאמרתו במשטרה לפיה ראה בחור שהפריד ביניהם לאחר הנפילה.

גרסה זו מעוררת, אפוא, לפחות את החשד כי בדבריו התכוון למלט עצמו ואת אחיו מהאשמה של תקיפתו של ד לאחר הפלתו של האחרון על הרצפה.

איני מתעלמת מהמסכמים הרפואיים שהוגשו על ידי ההגנה בעניינו של ש. אציין רק כי מהמסמכים מיום האירוע עולה ש התלונן על כך שבמהלך קטטה נפגע בברך שמאל וגב תחתון ונמצאה נפיחות ניכרת בברך ורגישות בכיפוף בגב תחתון - כאמור, לא הודגם שבר בברך חרף האמור בעדותו של ש.

באישור רפואי, שהוגש ושנערך על ידי רופא המשפחה ב-17.12.13, מצוין כי הנאשם סובל בשנים האחרונות ממחלת פרקים כרונית עם כאבי גב תחתון והגבלה קשה בנייד ובתנועות עקב כך.

לאור זאת ובהעדר ראייה על קשר סיבתי בין הממצאים לאירוע, או התייחסות רפואית ספציפית לטענות שהועלו על ידו, בעקבות האירוע, על כאבי גב תחתון, או התייחסות למצבו הרפואי ולבעיות מהן סבל בגב התחתון טרם האירוע, אני מתקשה לקשור בין כאבי הגב עליהם התלונן לבין האירוע.

באשר לנפיחות בברך שמאל, הנאשם לא תיאר בהודעתו במשטרה אף לא בעדותו בבית המשפט שנפל במהלך האירוע על הברך ואף לא אישר את גרסתו של מ, שנותרה יחידה ושבה לא נתתי אמון, כפי שפירטתי לעיל. רק לשאלת בא כוחו, לאחר שתיאר את האירוע במלואו, מה קרה לו טען לראשונה "קיבלתי מכה ברגל שמאל", במנותק, ללא קשר לפרטי האירוע וללא תיאור אופן קבלת המכה בברך - כפי שגם עולה מהמסמכים הרפואיים מיום האירוע.

כך או כך, גם מתיאור מעשיו על ידי עו"ד ארגז לא ניתן לשלול כי חש כאבים בגבו לאחר שרכן על ד ותקף אותו, לאור מצבו הרפואי הכללי ובעיות בגב התחתון מהן סבל עוד טרם האירוע ואפשר גם שכתוצאה ממעשיו נפגע בברכו, אף שכאמור אין בתיאור המעשה, כפי שנמסר על ידו, אינדיקציה לכך שנפגע בברכו במהלך האירוע.

על חוסר אמינותה של בת זוגו של מ, ל כבד עמדתו בעת ניתוח עדותה כשטענה, בתחילה, שאין לה שום קשר עם מ וד ובהמשך שינתה טעמה.

להתרשמותי, מאופי השאלות והתשובות של העדה, כשהבינה שאולי תראה עדותה כמגמתית נגד מ, שינתה גרסתה לגבי מערכת היחסים עם מ וניסתה לשוות למערכת יחסיהם מראה של יחסי קירבה ואהבה.

עדויות של מ לגבי השיחה שניהלו מ ול הינה בבחינת עדות שמועה בלבד וככזו חסרת משקל ראייתי, במיוחד לאור התרשמותי הכללית מעדותו.

נאמנה עליי גרסתה של מ, לפיה באותה שיחה ביקשה שמ יספר את האמת על מה שארע, לאור ידיעתה שבמערכת היחסים בין האחים עמד הוא לצדם של ש וי.

לא אוכל לסיים פרק זה מבלי להתייחס לעדותו של עו"ד בן עטיה וכדי לשמור על מעמדו וכבודו אכתוב בזהירות הנדרשת שעדותו הייתה סלקטיבית ומוטה. לאורך כל עדותו רק ביקש שלא ייקבעו ממצאים הפוגעים באמינותו, אך איני יכולה להתעלם מכך שעדותו מעוררת קשיים רבים.

ניכר כי עו"ד בן עטיה נזהר בלשונו מחשש שמא ייפגע בדרך כלשהי בש או בי, שהיו לקוחותיו בעת האירוע, אף אם מאוחר יותר פוטר על ידם והם החליפו ייצוג.

מחד טען עו"ד בן עטיה כי ברגע שהתלהטו הרוחות בין ש לד הגיעו למקום אנשי משמר בתי המשפט אשר הסתירו לו את האירוע ועל כן אינו יודע מה קרה בין השניים.

מאידך, טען עו"ד בן עטיה כי ראה "מעין" חיבוק בין ש לד ועוד הוסיף, וזאת בניגוד לעדותו של ש ועדי ההגנה האחרים, כי לא ראה את ש שכוב על הרצפה, אף כי ראה את ד שרוע על הרצפה.

בגרסתו טען עו"ד בן עטיה כי מ ניסתה לעצור את ד ואז היא עפה ונחבטה בדלפק.

לגרסה זו אין כל תימוכין בעדויותיהם של יתר מהמעורבים באירוע, ש אכן טען כי מ ניסתה לעצור את ד אולם מעדותו לא עולה כי בשלב זה היא "עפה ונחבטה בדלפק".

לא ברור מה טעם מצא עו"ד בן עטיה לטעון טענה זו שלא נתמכת בעדותם של איש מהמעורבים או הנוכחים באירוע, כולל לא של מ עצמה או מי מהנאשמים.

התוצאה היא שעדותו בעיקרה הייתה סתמית, ניסיונו לטעון שעו"ד ארגז לא ראה או לא יכול היה לראות את האירוע תמוהה, וטוב עשה שלא דבק בגרסתו זו כשלהתרשמותי, מאופן עדותו של עו"ד בן עטיה, הוא עצמו ראה הרבה יותר ממה שהסכים לשתף אותנו.

12. לאחר שקבעתי כי מהימנים על"י עדויות עדי התביעה ושללתי את אמינות גרסאותיהם של עדי ההגנה אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר ש ביצע את העבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית.

13. עבירות האיומים באישום הראשון - לנאשמים 1 ו-3 ותקיפה סתם - לנאשם 1:

עו"ד ארגז תיאר את תחילת האירוע, לאחר שהאחים ש וי שמעו את הצעתו לפשרה ודחו אותה.

על פי תיאורו, בשלב זה שמע את ש מאיים על מ, שישבה במרחק של כ-10-15 מ' מש, באמרו: "אשרוף אותה היא לא תקבל כלום ואם צריך אשרוף גם הדירה", עשה תנועות איום עם יד ימין מורמת והחל לצעוד לעבר מ וד, תוך כדי צעקות "את רצחת את אימא שלי. אני ארצח אותך".

עוד הוסיף וסיפר על מה שארע בסוף האירוע לאחר שד הורם מהרצפה והושכב על אחד הספסלים.

לדבריו, באותה עת שהה ליד ד, כאשר הבחין במהומה בצד השני של המסדרון, קצת אחרי הדלפק. ניגש לשם במהירות ומ אמרה לו "שיואו יה איים לרצוח אותי, הוא איים להרוג אותי וירק עליי".

מ תיארה שמי שאיים וקילל, בתחילת האירוע, היה י, אך רק ככותרת ללא מלל. בהמשך העידה שכשהגיע האמבולנס ניגש אליה י ירק בפניה ואיים "אנחנו עוד נהרוג אותך".

בחקירה נגדית לבא כוחו של שמ, סיפרה שלאחר שהשוטרים לקחו את ש הוא ירק עליה ואיים באמרו "רצחת את אימא, גם אותך אנחנו נרצח".

ד העיד כי שמע את ש צועק אך אינו יודע מה אמר וראה את י מנופף בידיו, צועק שירצח אותה ויורק על הרצפה - כל זה ממרחק של כ-15 מ'.

מ בעדותו אישר שהאירוע החל כש אמר לד ומ "מילים לא יפות", אך לא פירט את תוכנם ולא התבקש לפרטם ולא ברור אם אלה עלו כדי איום.

ש הכחיש, לכל אורך הדרך שאיים על מ וד, לטענתו אמר לה "הקדוש ברוך הוא בגלל זה לא נתן לך ילדים. איך שרצחת את אימא, אם היית מביאה ילדים, היית רוצחת גם אותם", אך אישר בהודעתו במשטרה שירק על הרצפה. בחקירתו הנגדית, נאמן לדרכו להרחיק עצמו מכל קשר לאירוע, הכחיש גם שירק וטען "עשיתי 'טפו' [...]" לא ירקתי, רק הוצאתי אוויר 'טפו'".

! העיד כי, מרוב כעס, בעת שמ הייתה מוטלת על הרצפה, קרי: בסוף האירוע, על פי כלל הראיות להוציא עדותו של עו"ד בן עטיה, עשה "טפו" ותוך כדי אמר לה "תמותי כבר".

עו"ד ארגז תיאר את האיומים ששמע ש מאיים על מ, אך לא סיפר ששמע את י מאיים ולא סיפר שראה את מי מהנאשמים יורק על מ או לעברה.

מ, כאמור ייחסה את האיומים בתחילת האירוע ובסופו לי ואת האיומים והיריקה של ש לשלב שלאחר שכבר נלקח על ידי השוטרים.

ד אמנם העיד ששמע את ש צועק אך העיד ששמע רק את י מאיים על מ.

מ אף הוא העיד ששמע את ש אומר מילים לא יפות למ וד, אך לא התבקש לפרט ולא ברורה משמעותם ואם הגיעו כדי איומים.

כפי שקבעתי לעיל, עדותו של עו"ד ארגז טענה ראיית תמיכה נוספת לאור הטעות בזיהוי את מ

מז אמנם סיפרה שש איים עליה וירק עליה, אך ייחסה זאת לשלב אחר מזה שמתואר בעדותו של עו"ד ארגז, שאף לא העיד שראה את ש יורק, אף שהאחרון הודה, שירק על הרצפה או למצער השמיע קולות של יריקה.

עדותם של העדים האחרים ובהם ד ומ הייתה דלה בפרטים ולא עלה מהם שהצעקות של ש לעבר מ ו"המילים הלא יפות" הכילו אלמנטים של איומים.

איני סבורה שדי בראיות אלה כדי להוות תמיכה בעדותו של עו"ד ארגז, שיש בה כדי להסיר את הספק מהטענה ש איים על מ, אף שגרסתו של ש, לגבי תוכן הדברים שהטיח במ, אינם אמינים עליו כמו כלל עדותו.

מקובלת עליו גרסתה של מ ולפיה ירק ש על הרצפה במהלך האירוע, עובדה בה אף הודה ש עצמו בתחילה עד ששינה גרסתו. עם זאת לא אתעכב בניתוח גרסתו של ש, לאחר שהגעתי למסקנה שבהעדר טענה כי היריקה פגעה במ או בד לא התמלאו יסודות עבירת התקיפה ומשלא נטען שהיריקה הייתה לעברם אלא לעבר הרצפה אף לא התמלאו יסודות עבירת הניסיון לתקיפה.

לגבי מעשי האלימות הפיזית והמילולית של י כלפי מ - אמינה עליו גרסתה של מ, הנתמכת בגרסתו של עו"ד ארגז, שאמנם לא ראה את מעשי העבירה מתבצעים, אך שמע עליהם מיד בסמוך לאחר שנעשו, מפי קורבן העבירה - מ ומהווה ראיית רס ג'סטה, על פני גרסתו של י, שאמנם קושר עצמו לאירוע ולמעשים המיוחסים לו אך ממעיט בחומרתם, כפי שמוזכר לעיל.

עם זאת בהעדר טענה שהיריקה פגעה במ לא נתמלאו יסודות עבירת התקיפה, אך נוכח טענתה כי היריקה כוונה לעבר פניה, מתמלאים יסודות עבירת הניסיון לתקיפה.

התוצאה היא שאני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר שי ביצע עבירה של איומים ועבירה של ניסיון תקיפה.

14. עבירת האיומים באישום השני - לנאשם 3:

מ העידה, במהלך עדותה הראשית, על כך שכשבע לפני מות אמה הגיעה עם האח ש אל י, כדי להביא לו לבקשתו את החוזה של החנות הצמודה לבית.

לגרסתה, בעת ש המתין לה בחוץ אמר לה י "אשלח לך אנשים שיעשו את בעלך נכה לכל החיים".

לשאלת בא כוחו של י לסיבת השיהוי בגשת התלונה השיבה שיומיים שלושה לאחר המקרה סיפרה אודותיו לבא כוחה דאז שאמנם היפנה אותה להגיש תלונה ואף הביע בפניה תמיהה על אי נקיטה בצעד זה, ולא נתנה הסבר להימנעותה מהגשת התלונה סמוך לאחר האירוע.

י הכחיש, בעדותו הראשית, את האירוע המתואר באישום השני ואת הטענה כי איים על מ וטען ש"עו"ד ארגז הכניס להם את זה לפה" וחזר על כך גם בחקירתו הנגדית "בחיים לא אמרתי את זה. תגיד תודה לארגז שאמר לה להגיד את זה. אני אימתי על אחותי?????????".

מדובר בגרסה מול גרסה ולאור התרשמותי החיובית ממהימנות עדותה של מ אל מול התרשמותי השלילית מאמינות גרסתו של י, לא הייתי מהססת לקבוע כי עדיפה עליי גרסתה של מ על פני זו של י גם ככל שהיא נוגעת לאישום השני.

דא עקא, מדובר בעדות כבושה. התלונה בגין האירוע הוגשה כשנתיים לאחר התרחשותו, יחד עם התלונה על האירוע מושא האישום הראשון, ולא היה בפי המתלוננת הסבר לכבישתה.

משלא ניתן הסבר כנדרש וללא ראיית חיזוק כלשהי לגרסה הכבושה, נותר הספק הסביר באשמתו של הנאשם ועל כן אני קובעת שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של י בביצוע העבירה המיוחסת לו באישום השני.

15. לאור כל האמור לעיל אני קובעת כדלקמן:

- א. אני מזכה את נאשם 1 (ש) מהעבירה של איומים - באישום הראשון;
- ב. אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של תקיפה סתם - באישום הראשון;
- ג. אני מזכה את נאשם 3 (י) מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית ע"י שניים או יותר - באישום הראשון;
- ד. אני מזכה את נאשם 3 מחמת הספק מהעבירה של איומים - באישום השני;
- ה. אני מרשיעה את נאשם 1 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית - על פי סעיף 380 לחוק העונשין - באישום הראשון;

ו. אני מרשיעה את נאשם 3 בעבירה של איומים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין - באישום הראשון;

ז. אני מרשיעה את נאשם 3 בעבירה של ניסיון לתקיפה סתם - על פי סעיף 379 לחוק העונשין - באישום הראשון.

ניתנה היום, א' חשוון תשע"ז, 02 נובמבר 2016, במעמד הצדדים